

ת"פ 17857/09/20 - מדינת ישראל נגד י' ב' מ'

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 17857-09-20 מדינת ישראל נ' ב' מ'

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד המאשימה

י' ב' מ' הנאשמת

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) וכן הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת והמתלונן היו בני זוג במשך כשש שנים ונפרדו מספר חודשים לפני האירוע. ביום 19.3.20 הגיעה הנאשמת לביתו של המתלונן לאחר שחשדה כי בגד בה עם אחרת. הנאשמת פתחה את השער הנעול באמצעות מפתח שהונח על חומת הבית ונכנסה לחצר. הנאשמת דרשה מהמתלונן לצאת ולשוחח עמה תוך שהיא צועקת את שמו ודופקת בחוזקה על דלת הבית. משסרב המתלונן לבקשתה, פתחה את חלון המטבח, נטלה סכין שהייתה מונחת בסמוך לכיור והצמידה אותה לידה תוך שהיא מאיימת שתתאבד אם המתלונן לא ייצא לשוחח עמה. בעקבות כך יצאו המתלונן ושני אחיו ודרשו ממנה לעזוב את המקום. הנאשמת איימה עליהם כי יהיה זה היום האחרון "שלכם ושל זו שבגדת בי איתה" ועזבה את המקום לאחר שהמתלונן התקשר למשטרה, כשהמפתח לשער והסכין ברשותה.

2. להשלמת התמונה יצוין שהודאת הנאשמת באה אגב הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום. כן הסכימו הצדדים להפנותה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר, וזאת ללא הסכמה עונשית.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר מפורט על אודות הנאשמת. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את שנכתב בו ובתמצית ייאמר כי הנאשמת רווקה כבת 24 המתגוררת ביחידת דיור הסמוכה לבית הוריה. הנאשמת שרתה בצה"ל וכיום עוסקת בתחום האופנה והפקת אירועים. ביחס לביצוע העבירות צוין כי הנאשמת מודה במעשיה, אך מקבלת אחריות חלקית, נוטה לצמצם את חלקה ומשליכה את האחריות על המתלונן. הנאשמת ציינה כי מאז האירוע לא נוצר כל קשר בינה לבין המתלונן וכי היא ערכה בכוחות עצמה שינוי אישי מעמיק וכיום היא ממוקדת בהתפתחותה המקצועית והאישית. שירות המבחן העריך כי בבסיס ביצוע העבירות עומדים משקעים רגשיים לצד דינאמיקה זוגית

עמוד 1

מורכבת וכי כיום הנאשמת הפנימה את טעותה, מכירה בהתנהגותה הפוגענית וההליך הפלילי היווה גורם מציב גבול עבורה. קצינת המבחן העריכה שקיים צורך בהתערבות טיפולית אך לאור סירוב הנאשמת להשתלב בהליך טיפולי לא ניתנה המלצה בעניינה.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת העבירות ונטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם הגנה על שלום הציבור וכן בטחונו ושלוות נפשו של המתלונן. נטען כי מידת הפגיעה בערכים משמעותית, בין היתר לאור נטילת הסכין והאיום שהושמע כלפי המתלונן שהיה בן זוגה לשעבר של הנאשמת. ביחס למתחם העונש ההולם הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה שיש לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות הנע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. נטען כי מדובר בנאשמת ללא עבר פלילי, שהודתה במעשים אך בפני שירות המבחן קיבלה אחריות חלקית בלבד ולא הביעה רצון להשתלב בטיפול, ולכן אין כל הצדקה לסטות ממתחם הענישה משיקולי שיקום. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה לעונש מאסר בגבולו התחתון של המתחם, שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות.

5. ב"כ הנאשם ביקש להימנע מהרשעת הנאשמת. נטען כי נתוני המקרה מקיימים את התנאים שנקבעו בהלכת כתב. בעניין זה צוין שהנאשמת עובדת בתחום הפקות אירועים ועתידה בקרוב לנסוע לחו"ל לתקופה ממושכת לצורך השתלמות בעיצוב. נטען שמדובר בעבירות ברף נמוך של חומרה; בנאשמת שהודתה בהזדמנות הראשונה וקיבלה אחריות למעשיה; וכי האירוע אינו מאפיין את חייה ודפוסי התנהגותה. צוין כי מדובר בבני זוג שניהלו מערכת יחסית במשך שנים רבות וכי נסיבות העניין הכוללות ובהן היעדר עבר פלילי; קבלת האחריות; הנתק בין השניים; נסיבותיה האישיות; והסיבה שבגינה הגיעה הנאשמת למקום, מחייבות הקלה עמה. לאור כל זאת, ביקשה ההגנה להימנע מהרשעת הנאשמת ולחילופין למקמה בתחתית מתחם הענישה ולהסתפק במאסר מותנה.

6. הנאשמת ביקשה לשאת דברים במעמד הטיעונים לעונש. בגילוי לב תיארה נסיבות חיים מורכבות וסיפרה על משברים שעברה מהם צמחה והתעצמה. עוד תיארה הנאשמת את מערכת היחסים המורכבת עם המתלונן - שהיה הדמות המשמעותית בחייה - ואת גודל הפגיעה שחשה עקב מעשיו.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

7. נקבע לא אחת בפסיקה כי "דרך המלך היא כי יש להרשיע מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. יחד עם זאת, הדין מכיר במפורש גם באפשרות של אי-הרשעה חרף הקביעה שנאשם ביצע עבירה (סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977). לא מדובר בכלל אלא בחריג, לפחות ביחס לבגירים" (ע"פ 8169/20 **חיים שלום ואח' נ' מדינת ישראל** (26.8.20021); להלן - עניין **חיים שלום**). המקרים בהם ניתן יהיה להימנע מהרשעה הם אלו בהם נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לנאשם מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337)). חריג זה נועד לאפשר לבית

המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר בשל נתונו האישיים, עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הרגיל וזאת אל מול מהותה של העבירה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

8. בתמצית יאמר כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירה, בוחן בית המשפט האם העבירה, בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, בוחן הוא אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם.

9. ומן הכלל אל הפרט. מבלי להקל ראש בחומרת העבירות שביצעה הנאשמת, דעתי היא שבנסיבות העניין מדובר בעבירות שניתן להימנע מהרשעה בגינן, וזאת מבלי לפגוע יתר על המידה בשאר שיקולי הענישה והמאשימה לא טענה אחרת. עם זאת, על רקע חומרתן היחסית של המעשים ובכלל זה העובדה שמדובר בבני זוג לשעבר, יש להקפיד על התקיימות התנאי השני ולהשתכנע מפגיעה חמורה בשיקום הנאשמת (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). לאחר בחינת טיעוני הנאשמת לא שוכנעתי שהוכחה פגיעה שכזו. אנמק מסקנתי להלן.

10. אין מחלוקת שפגיעה תעסוקתית עשויה, בנסיבות מסוימות, להגיע לכדי פגיעה ממשית בסיכויי שיקומו של נאשם, ובעניין זה נקבע כי "השיקול שלא לפגוע בעתיד תעסוקתי של נאשם הינו שיקול ראוי שיש להביא בחשבון במסגרת מכלול השיקולים לעניין הימנעות מהרשעה" (עפ"ג 28110-10-15 **מדינת ישראל נ' עידן דוד** (17.12.2015)). עם זאת לא כל פגיעה תעסוקתית מצדיקה לסיים הליך ללא הרשעה, שהרי לעולם נלוות להרשעה פגיעה אינהרנטית בנאשם ובאופן בו רואה זאת הציבור ובכלל זה מעסיק פוטנציאלי. משכך, יש לבחון את מידת הוודאות שתיגרם פגיעה תעסוקתית ואת חומרתה (עניין **חיים שלום**).

11. לאחר בחינת טענות הנאשמת מסקנתי היא שלא הוכחה פגיעה קונקרטית חמורה שתגרם לה בעטייה של הרשעה. כל שנטען בנושא הוא שהיא "עובדת עם בתי מלון ומראה תעודת יושר בכניסה". לא הוגשו מסמכים להוכחת הטענה ברמה העובדתית ואף עצמת הפגיעה וסיכויי היתכנותה לא הוכחו. המסקנה המתבקשת היא אפוא שגם אם הרשעה עשויה להוות עבור הנאשמת מכשול, הרי שאין מדובר בנזק בעל סיכויי התכנות גבוהים ואף חומרתו אינה ברורה. משכך, אין לומר שהוכחה פגיעה קונקרטית חמורה המצדיקה אי הרשעה.

12. להשלמת התמונה אציין ששירות המבחן לא המליץ לבטל את ההרשעה ואף לא המליץ על ענישה שיקומית

ובכלל זה על צו של"צ או מבחן המוטלים ברובם המכריע של המקרים בהם מחליט בית המשפט על אי הרשעה. הפנית שאלה לנאשמת האם היא מבקשת לקבל תסקיר משלים שיתייחס לנושא, שמא יהיה בו להשלים את החסר שפורט לעיל, אך היא סירבה בשל נסיעתה הקרובה לחו"ל ללימודים.

סיכומו של דבר, אני דוחה את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

13. **הערכים המוגנים שנפגעו** ברורים מדובר בפגיעה בשלוות הנפש, בביטחון האישי ובאוטונומיה של הפרט. מידת הפגיעה אינה קלה, וזאת על רקע האחיזה בסכין והכניסה ללא רשות לחצר הבית.

14. **ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות** אציין כי אומנם הנאשמת הגיעה לבית המתלונן באופן יזום על מנת לשוחח עמו, אך מקובל עלי שמדובר באירוע שהסלים ספונטנית על רקע הנסיבות שתוארו בכתב האישום. הבאתי עוד בחשבון שמדובר היה במקום שהיה לה כמעין בית בעבר הלא רחוק וכי היא פתחה את שער החצר שלא באמצעים אלימים אלא תוך שימוש במפתח שהיה מונח במקום המוכר לה. אציין עוד כי הנאשמת לא איימה על המתלונן בסכין, כי אם הצמידה אותה אל ידה והעמידה את עצמה בסכין. יש בכך משום ביטוי ברור למצוקתה אשר הובילה לקרות האירוע. כמו כן, לא נגרם באירוע נזק מוחשי כלשהו, הגם שברי שהיה בו כדי להפחיד את המתלונן.

15. **מדיניות הענישה** במקרים דומים נעה על פני משרעת רחבה וזאת בין ענישה שיקומית (או צופה פני עתיד), לבין עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות שונות, והכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה. בעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 1/15 פנחס כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת איומים כלפי רעייתו, אגב חיתוך ידיו בזכוכית, ונידון ל-3 חודשי מאסר על תנאי. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו. יצוין שמדובר היה ברופא ועדין בית המשפט דחה את הבקשה לבטל את הרשעתו בשל חומרת המעשה; ת"פ 47351-08-18 מדינת ישראל נ' מזרחי (9.12.2019), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירות איומים, הסגת גבול, הטרדה באמצעות מתקן בזק ותקיפת בן זוג ונגזרו עליה מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. הנאשמת והמתלונן היו בני זוג שעמדו להינשא והאירועים היו לאחר פרידת המתלונן ממנה. הנאשמת התקשרה אל המתלונן פעמים רבות, איימה עליו ואף סטרה לו באחת ההזדמנויות; ת"פ 18160-03-17 מדינת ישראל נ' פלוני (13.11.2017), בו הורשע נאשם בעבירות איומים כלפי גרושתו (4 מקרים), ונידון ל-3 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל מאסר מותנה (סה"כ 7 חודשי מאסר בפועל); ת"פ 18972-07-13 מדינת ישראל נ' ליברכט (4.2.2014), בו הורשע נאשם בעבירה של איומים כלפי בת זוג לשעבר. עברו של הנאשם לא היה מכביד והוא נידון ל-7 חודשי מאסר ומחצה, בפועל; ת"פ 29127-11-15 מדינת ישראל נ' יוסבשווילי (5.02.2017), בו הורשע נאשם בעבירת איומים כלפי בת זוג ונידון לעונש מאסר מותנה בן 6 חודשים;

16. לאור כל זאת, דעתי היא כי מתחם הענישה ההולם עבירות אלו בנסיבותיהן, נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשה של הנאשמת

17. לצורך קביעת עונשה של הנאשמת הבאתי בחשבון את גילה הצעיר; עברה הנקי; החרטה שהפגינה; תפקודה התקין כיום; השינוי שעברה מאז מועד ביצוע העבירה כמפורט בתסקיר ובדבריה בפני; הפגיעה שיגרום לה עונש מחמיר; וכן ההרתעה שיצר ההליך הפלילי וחלוף הזמן. אקדים ואומר כי בשים לב לכל אלו, ניתן לדעתי להסתפק בעונש צופה פני עתיד וזאת מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה ובעקרון ההלימה. על רקע זה ראיתי את עתירת המאשימה לעונש מאסר בן 8 חודשים, ולו בעבודות שירות, כמחמירה יתר על המידה וכבלתי תואמת את נתוני המקרה ובמיוחד את נתוני הנאשמת. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

"נדמה כי ניתן ללמוד מנסיבות ביצוע העבירה כי מדובר במעידה חד פעמית, שחומריתה מובנת למערער. במצב דברים זה, ספק אם יש הכרח בהרתעת המערער מביצוע עבירות חוזרות בדרך של מאסר בפועל (וזאת בהתחשב בהרתעתו הנובעת מעונש המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו), ויש לבכר את שיקומו" (ע"פ 9094/12 איתן טספאי נ' מדינת ישראל (28.4.2013))

18. אדגיש שעל רקע המתחם שקבעתי, אין צורך בחריגה בשל שיקולי שיקום על מנת להגיע לתוצאה אליה הגעתי ודי בנתונים שפירטתי על מנת לקבוע את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם. עם זאת, לצורך שלמות התמונה, ראיתי להבהיר שאף אם הייתי קובע מתחם שגבולו התחתון כולל עונש מאסר בפועל, היה נכון במקרה זה לחרוג ממנו לקולה בשל סיכויי השיקום הקיימים בעניינה של הנאשמת. אסביר.

19. אכן, הנאשמת לא החלה בהליך טיפולי כלשהו ולא ניתנה המלצה טיפולית בעניינה. עם זאת, במקרה זה דעתי היא שהאמור בתסקיר שירות המבחן, בשילוב דבריה של הנאשמת במעמד הטיעונים לעונש, מבטאים סיכויי שיקום ממשיים שהיה בהם להצדיק חריגה לכדי עונש מאסר מותנה לו היה הדבר נדרש (לאופן בו יש להעריך קיומם של סיכויי שיקום ראו: ע"פ 6637/17 אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל (18.4.2018); רע"פ 7683/13 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל (23.2.2014)). עברה של הנאשמת נקי ומדובר באירוע בודד בנוף חייה אשר התרחש על רקע נסיבות חריגות ומשקעים רגשיים והוא אינו מאפיין את התנהגותה. היא קיבלה אחריות למעשיה, מכירה בטעותה ושירות המבחן התרשם שלמדה את לקחה. מאז האירוע חלפה תקופה לא קצרה במהלכה לא שבה הנאשמת על מעשיה. היא ניתקה קשר עם המתלונן וההליך המשפטי חידד עבורה את גבולות המותר והאסור והיווה עבורה גורם מרתיע. הנאשמת אף פעלה לשיקום חייה וחרף קשיים לא מעטים בעברה היא מתפקדת בצורה תקינה. לדידי, כל אלו די בהם על מנת להגיע למסקנה בדבר סיכויי שיקום, אשר היו מצדיקים חריגה ממתחם הענישה לכדי הימנעות מעונש מאסר, אף אם מתחם הענישה היה כולל בגבולו התחתון עונש מאסר. כאמור, לא התעלמתי מכך שהנאשמת לא נרתמה להליך טיפולי ואולם סברתי כי במקרה זה ניתן להגיע למסקנה בדבר סיכויי שיקום חרף כך, וזאת לאור הנתונים שפורטו לעיל. כידוע, קביעה בדבר סיכויים ממשיים לשיקומו של נאשם במובנו של סעיף 40ד' לחוק העונשין, אינה מחייבת בהכרח הליך טיפולי המאפיין את "העבריינים הקלאסיים" הסובלים מהתמכרות השולטת בחייהם, או שמנהלים אורח חיים עברייני. כאשר מדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי, המועד לראשונה לחייו, ניתן יהיה לעיתים להגיע למסקנה בדבר סיכויים ממשיים לשיקום גם ללא הליך טיפולי המקובל ביחס "לעבריינים קלאסיים" או לאלו שחטאו מספר פעמים בעבר. לעניין זה ראוי להפנות לעפ"ג 25795-01-15 מרקוס נ' פרקליטות מחוז חיפה - פלילי (26.2.2015) שם ציין בית המשפט המחוזי כי "דווקא לאנשים נורמטיביים שמעולם לא מעדו מהווה עצם העמדתם לדין פלילי אירוע משברי עמוד 5

ובנסיבות אלו יש להביא בחשבון, גם בעניינם, שיקולי שיקום. זאת הגם שיתכן ששיקולי והליכי השיקום יהיו שונים מאלו הנבחנים והננקטים בעניינם של "עבריינים קלאסיים". כן אפנה לעפ"ג 24721-12-14 מדינת ישראל נ' דלית נחמני (29.1.2015), שם ציין בית המשפט המחוזי ביחס לאנשים נורמטיביים כי "הקביעה האם קיים אופק שיקומי וסיכוי של ממש לשיקומו של מבצע העבירה נבחנת במובן זה שחומרת המעשה וטיב האיסור הובהרו לעבריין וניתן ללמוד מהתנהגותו, ציות לגורמי הפיקוח לרבות ניסיונות לסלק את המחדל, כי בעתיד יפעל בדרך שונה וימנע מלחזור ולבצע עבירה דומה". כל אלא מתקיימים בנאשמת שלפני.

20. סיכומו של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשמת מאסר על תנאי למשך חודשיים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור במשך 18 חודשים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשעה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' חשוון תשפ"ב, 13 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.